

Č. 3492.

Domovská příslušnost. — Církevní právo: Pro obor státní nemá významu případný, státním právem neuznaný předpis práva církevního, dle něhož určitá osoba nabývá vysvěcením na kněze a člensivím v určitém církevním ústavě domovské příslušnosti v sídle ústavu toho.

(Nález ze dne 15. dubna 1924 č. 3579.)

V ě c: Aladár V. a spol. v J. proti župnímu úřadu v Košicích o domovskou příslušnost.

(V ý r o k: S t í ž n o s t i s e z a m í t a j í j a k o b e z d ů v o d n ě.

D ů v o d y: Nař. výroky zamítl žal. úřad odvolání st-li podaná do rozhodnutí okr. úřadu v M., jimiž zrušil týž usnesení obec. zastupitelstva v J., přiznavši jim dne 20. března 1923 domovské právo v této obci.

O stížnostech do výroků těch podaných uvážil nss takto:

Z doslovu výroku ob. zast. je patrné, že uznávajíc domovskou příslušnost st-lů ve své obci, opřelo svůj závěr o dva důvody, vycházejíc jednak ze stanoviska i st-li hájeného, že k nabytí domovské příslušnosti stačila již ta okolnost, že žadatelé jsou členy premonstrátské kanonie mající v obci té své ústředí a že byli z titulu onoho benefícia vysvěceni na kněze, čímž prý nabyli tam domovské příslušnosti podle zák. církevních, jednak pak přiznalo jim příslušnost tu i proto, že přispívali, byť i jen nepřímě, k obecním břemenům, majíc při tom patrně na mysli ustanovení § 10 zák. čl. XXII. z roku 1886.

Avšak otázka příslušnosti toho kterého jedince k obci, jakožto jednotce státního útvaru, řešena jest normami vydanými státem v oboru jeho vlastní pravomoci, vyplývající ze státní svrchovanosti. Úprava, již by se snad bylo dostalo této otázce zákony církevnímu, mohla by tudíž býti pro stát závazna jen tehdy a potud, kdyby a pokud by stát byl její platnost a závaznost uznal i vůči sobě, poskytnuv tak onomu církevnímu útvaru pozitivní normou zvláštní výsadu, totiž exempci z právního řádu jinak všeobecně platného. Poněvadž však normy takové není, nelze v církevních zákonech i kdyby upravovaly poměr, o nějž v daném případě jde, způsobem st-li tvrzeným, spatřovati zdroj práv takového církevního útvaru nebo jeho příslušníků vůči státu a hleděti k výsadám a odchylkám, jež snad obsahují v tomto oboru od norem vydaných státem a řešících tuto otázku jeho vlastní státní organisace.

Jestliže tedy žal. úřad k tomuto právnímu základu domovské příslušnosti st-lů, jimi tvrzenému a obcí uznanému, nehleděl, není jeho postup v odporu se zák. a jest se zabývati druhým důvodem, zda totiž st-lé nenabyli domovské příslušnosti v obci J. z titulu přispívání k obecním břemenům po rozumu § 10 zák. čl. XXII z r. 1886. — — —

Č. 3493.

O b e c n í ú ř e d n í c i: * Obec není oprávněna trvale pensionovati svého skutečně a trvale ustanoveného úředníka proti jeho vůli jen proto, že překročil 60 let svého věku a dovršil služební dobu 30 resp. 35 let ustanovenou § 21. čes. z. č. 35/1908 ve znění zák. č. 443 Sb. z roku 1919.

(Nález ze dne 15. dubna 1924 č. 5560.)